

РЕШЕНИЕ

№ 5516

гр. София, 15.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 27.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8280** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административно – процесуалния кодекс, вр. Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба от Е. Б. П. – С. от [населено място], против издадената от изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане Заповед № РД01-766/05.07.2012 г., с която на държавния служител – директор на Дирекция „Социално подпомагане”-С. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”, както и срещу Заповед № ЧР-2-62/06.07.2012 г., с която е прекратено служебното правоотношение.

Оспорващият Е. С., лично и с помощта на упълномощения адвокат пледира отмяна на заповедта за налагане на наказанието, респ. на тази за прекратяване на служебното правоотношение, като оспорва да е извършила вменените й деяния, квалифицирани като дисциплинарно нарушение. Заявена е претенция за възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно приложен списък.

Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата, изразявайки становище за законосъобразност на заповедта. Възражава срещу размера на заплатеното на адвоката възнаграждение, намирайки го за прекомерно високо.

Жалбата е подадена първоначално пред Административен съд- Благоевград, откъдето е изпратена по подсъдност на Административен Съд С. – град. Основните писмени доказателства, на които ще се позовава настоящият съдебен състав, са приложени в делото, образувано от АС – Благоевград и цитирайки мястото по – нататък в решението мястото, на което се намират, следва да се има предвид делото на първия

сезиран съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доводите на страните и доказателства, съдържащи се в административната преписка, приема за установено следното.

Подателят на жалбата Е. П. - С. е изпълнявал по служебно правоотношение длъжността „директор” на Дирекция „СП” – С., област Б.. През 2012 г., в изпълнение на заповед на изпълнителния директор на АСП, за времето от 14.02.2012 г. до 16.02.2012 г. била извършена комплексна проверка в ръководената от жалбоподателя дирекция. Резултатите са отразени в констативен протокол (л. 93 до л. 111 от делото на АС – Благоевград), който е връчен на жалбоподателя на 25.02.2012 г. През периода от 28.05.2012 г. до 31.05.2012 г. е извършена и втора комплексна проверка, по заповед на изпълнителния директор, от 28.05.2012 г. Констатациите са описани в докладна записка (л. 25) до ръководителя на инспектората, при АСП, който от своя страна е сезирал ръководителя на Агенцията с докладна записка (л. 24), датата на която не се чете от приложеното фото-копие. Срещу констатациите на проверяващата комисия жалбоподателят С. е подала възражение (л. 70) на 15.06.2012 г. С писмо от 19.06.2012 г. (л. 75) изпълнителният директор е поставил на госпожа С. писмено, общо седемнадесет конкретни въпроси, на които тя е отговорила на 22.06.2012 г. (л. 78). На 26.06.2012 г. на същата е връчено писмо – покана от изпълнителния директор (л. 86), с което е уведомена, че може да бъде изслушана, на основание чл. 93, ал. 1 ЗДСл., в 10.30 часа, на 02.07.2012 г. Със Заповед № РД01-746/02.07.2012 г. – датата, определена за изслушване изпълнителният директор е наредил образуване на дисциплинарно производство срещу Е. П. – С., в качеството ѝ на директор на Д „СП” – С.. Провеждане на такова изслушване не се отрича от жалбоподателя и се твърди от ответника, но не е представен документ, в който да е обективизирано това процесуално действие. На 03.07.2012 г., т.е. след датата за изслушване дисциплинарният съвет е провел заседание, за което е подписан протокол (л. 34). В него, макар и не директно е посочено, че служебната дейност на държавния служител е разгледана в контекста на комплексната проверка, извършена от 28.05.2012 г. до 31.05.2012 г. Възпроизведени са буквално въпросите, зададени с писмото от изпълнителния директор, от 19.06.2012 г. (л. 75), като са цитирани само части от писмените обяснения на служителя (л. 78), дадени в отговор на въпросите. В протокола се споменава за проведено на 02.07.2012 г. изслушване, на основание чл. 93, ал. 1 ЗДСл., по време на което С. „не излага различни твърдения, спрямо тези в писмените си обяснения”. Заявено е лаконично, че „дисциплинарният съвет не кредитира писмените и устни обяснения и счита, че действително съществува виновно неизпълнение на служебните задължения.”, без да са обсъждани подробно защитните обяснения. С. е решил, че се касае за „виновно неизпълнение на служебните задължения от длъжностната характеристика”, по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 ЗДСл. и е предложил налагане на наказание „уволнение”. Изпълнителният директор – ответник издал оспорваната Заповед № РД01-766/05.07.2012 г. (л. 33 от настоящото дело), с която наложил на държавния служител – директор на Дирекция „Социално подпомагане” - С. дисциплинарно наказание „уволнение”, а със Заповед № ЧР-2-62/06.07.2012 г. прекратил служебното правоотношение, приемайки, че държавният служител е извършил дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 ЗДСл. на основание чл. 89, ал. 2, т.1 ЗДСл.”. Деянията на служителя са описани в частта „Установих”, в общо 14 (четирнадесет точки), като нарушения на: т.т 3.1 и 3.2; т.т 5.2, 5.3, 5.6 от длъжностната характеристика, както

следва (цитат):

„1. Към момента на проверката не е предприела действия за спиране от движение служебния автомобил предоставен на ДСП - С. – Л. ВАЗ 2104; както и не е предприела съответните мерки по правилното му съхранение, като автомобила се намира пред сградата ползвана от ДСП- С. в [населено място], без да бъде заключен и в лошо техническо състояние, което е в нарушение на т.3.1 от длъжностната характеристика.

2. Не е упражнила контрол и е допуснала при извършена проверка на километража на служебния автомобил предоставен на ДСП - С. - Л. ВАЗ 2104, да бъде отчетено към 29.05.2012г. - 55591 км., а по предоставен последен пътен лист сер. А № 45205/27.01.2009г. вписаните крайни данни да са 52234 км., като разликата е 3357 км., което е в нарушение на т.3.1 от длъжностната характеристика.

3. Не е упражнила контрол и е допуснала за м.юли и м.август 2011 г. и м.януари, м.февруари, м.март и м.април 2012г. да не бъде съставян протокол за действителните показатели на километража, като протоколите предоставени на комисията са изготвени по време на проверката и са некоректни, като Протокол № 3 е изготвен на 31.03.2012г. - неработен ден-събота, а в Протокол 1/30.01.2012г. и Протокол № 2/28.02.2012г. е вписана заповед за изменение състава на комисията № РД01-0066/16.03.2012г. - заповед издадена с бъдеща дата, което е в нарушение на т.5.2. и т.5.3. от длъжностната характеристика.

4. Не е упражнила контрол и е допуснала към момента на проверката в ДСП - С. да не бъдат спазвани разпоредбите на чл.16, ал.1 Приложение № 1, т.8, букви „в" и „г" и т.9 от Наредбата за административното обслужване, като в сградите ползвани от дирекцията в [населено място] и в [населено място] не е изнесена необходимата информация по всички нормативни основания, касаещи социалното подпомагане, дейностите по закрила на детето и социалните услуги, както и да не бъде обявен реда и условията за обжалване на заповедите, издадени от директора на дирекцията, което е в нарушение на т.3.2 и т.5.2.от длъжностната характеристика.

5. Не е упражнила контрол и е допуснала по молба-декларация с вх.№ 170/12.03.2012г. от В. Ш., да бъде отпусната месечна помощ по чл.9 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане /ППЗСП/ в размер на 47.45 лв. и при определяне на ДМД да бъдат определени 73 на сто - за лице до 65 години, живеещо само, след като в социалния доклад е вписано, че г-жа Ш. обитава 1-ви жилищен етаж, а едната ѝ дъщеря обитава стаите на приземния етаж на същото жилище, което е в нарушение на т.5.2., т.5.3. и т. 5.6. от длъжностната характеристика.

6. Не е упражнила контрол и е допуснала по молба-декларация с вх.№ 146/27.02.2012г. от Р. М., да бъде отпусната месечна помощ по чл.9 от ППЗСП и при определяне на ДМД да бъдат определени 73 на сто, след като г-н М. има 3 непълнолетни деца настанени по реда на чл.26 от Закона за закрила на детето в семейството на родителите му, с които живее в къща на един адрес, което е в нарушение на т.5.2., т.5.3. и т.5.6. от длъжностната характеристика.

7. Не е упражнила контрол и е допуснала по молба-декларация с вх.№ 1-К/09.01.2012г. от Г. В., по която е отпусната месечна помощ по чл.9 от ППЗСП в размер на 47.45 лв., да бъде изплатена месечната помощ за м.април 2012г. след като към преписката няма приложена информация за отработване на 14 дни обществено полезен труд за м.април 2012г. или декларация за промяна на обстоятелствата, което е в нарушение на т.5.2.,т.5.3. и т. 5.6. от длъжностната характеристика.

8. По молба-декларация с вх.№ 6-К/09.01,2012г. от С. К. - сам родител с 3 деца, в т.ч. 2 от тях в училищна възраст, на която е отпусната месечна помощ по чл.9 от ППЗСП в размер на 137, 45 лв., считано от м.февруари 2012г., г-жа К. не е отработила общественополезен труд и със заповед месечната помощ е изменена във връзка с чл.12, ал.5 от ППЗСП, през м.април 2012г. отново не е отработила 14 дни общественополезен труд, към момента на проверката не е издала заповед за прекратяване на месечната помощ на г-жа К. за срок от 2 г., което е в нарушение на т.5.2., т.5.3. и т.5.6. от длъжностната характеристика.

9. Не е упражнила контрол и е допуснала по молба-декларация с вх.№ С-10/23.02.2011г. от Д. Д. М., по която е отпусната месечна помощ по чл.9 от ППЗСП в размер на 298.65 лв., със заповед от 29.04.2011г. размера на помощта е изменен на 298.65 лв., като със същата дата е издадена и друга заповед за изменение на размера на помощта на 255.75 лв. и за м.април 2011 г. на лицето са изплатени 255:75 лв., за м.август и м.септември 2011 г. видно от информационната база данни на лицето е начислена и изплатена месечна помощ в размер на 259.00 лв.^без заповед за изменение на размера на помощта, което е в нарушение на т.5.2., т.5.3. и т.5.6. от длъжностната характеристика.

10. Не е упражнила контрол и е допуснала по молба-декларация с вх.№ С-391/17.08.2011г. от Н. С., да бъде отпусната целева помощ за отопление по Наредба № РД-07-5/16.05.2008г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление, след като през м.юли 2011 г. г-жа С. е извършила продажба на недвижим имот, което е в нарушение на т.5.2., т.5.3. и т.5.6. от длъжностната характеристика.

11. Не е упражнила контрол и е допуснала по молба-декларация с вх.№ С-251/23.08.2011г. от Б. Н. П., да бъде отпусната целева помощ за пътуване по реда на 346 от Правилника за прилагане на Закона за семейни помощи за деца, в размер на 70.00 лв., след като приложените към молбата 2 броя билети са на обща стойност 65.00 лв., което е в нарушение на т.5.2. и т.5.3. от длъжностната характеристика.

12. Не е упражнила контрол и е допуснала по молба-декларация с вх.№ 34/31.05.2011г. от Р. Р., да бъде отпусната месечна добавка за диетично хранене и лекарствени продукти, считано от 01.05.2011г. със срок до 31.10.2012г., след като в приложеното към преписката Удостоверение допълнително е вписан текста „Препоръка: Х.", без да бъде извършена заверка от длъжностно лице, което е в нарушение на т.5.2. и т.5.3. от длъжностната характеристика,

13. Не е упражнила контрол и е допуснала да бъдат отпуснати еднократни помощи по реда на чл.48, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето по молби-декларации с вх.№№ 58/27.04.2012г. и 59/27.04.2012г. за децата В. и К. М., в размер на по 325.00 лв. за всяко дете, след като в социалния доклад за оценка на сигнала и от оценката на случая е отбелязано, че: „бащата на децата редовно злоупотребява с алкохол, трайно е безработен, без регистрация в Д., взел насилствено картата, по която се превеждат по банков път месечните помощи по чл.7 от ЗСПД за децата, които са в размер на 70.00 лв. и не ги изразходва по предназначение, а за задоволяване на собствената си нужда от алкохол и цигари", което е в нарушение на т.5.2. и т.5.3. от длъжностната характеристика.

14. Не е упражнила контрол и е допуснала по постъпил на 29.06.2011г. сигнал от ДСП - Б. за непълнолетна майка - Г. М., живуща на територията на ДСП - С., към момента на проверката да бъде отворен случай за новороденото дете, но не и за непълнолетната майка, въпреки, че тя е на 15 години и е отпаднала от училище,

което е в нарушение на т.5.2. и т.5.3. от длъжностната характеристика”.

Заявено е (стр. 3 от заповедта, л. 35), че (цитат): „В резултат на тези действия са констатирани нарушения на: Закона за социално подпомагане, Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане, Правилника за прилагане на Закона за семейни помощи за деца, Закона за интеграция на хората с увреждания и Правилника за прилагане на Закона за интеграция на хората с увреждания, Закона за закрила на детето и правилника за прилагане на Закона за закрила на детето, Наредба № РД-07-5/16.05.2008г. за условията и реда за отпускане на целеви помощи за отопление, Наредбата за административното обслужване, Вътрешните правила за условията и реда за придобиване, предоставяне, зачисляване, отчитане, поддържане и ползване на автомобилната техника на АСП, утвърдени със Заповед № РД01-735/13.06.2011г. на ИД на АСП, както и на т.3.1, т.3.2., т. 5.2., т.5.3., т.5.6. и т.5.28. от длъжностната характеристика - виновно неизпълнение на целите на работа и служебните задължения при форма на вината небрежност, по отношение на контрола и организацията на цялостната дейност на Дирекцията, което е довело до неефективно изпълнение на функционалните задължения от страна на служителите в Дирекцията”.

Съдът, като съобрази доказателствата и доводите на страните, излага следните мотиви по същество.

Жалбата е процесуално допустима и е основателна, но по съображения, различаващи се от тези на оспорващия.

Деянията, които съставляват дисциплинарни нарушения са определени с чл. 89, ал. 2 ЗДСл., съответно – виновното извършване на което и да е от тези деяния е основание за налагане на наказание на държавния служител. Административният орган, овластен да налага дисциплинарни наказания дължи да формулира ясно, категорично и конкретно обвинение срещу служителя, по такъв начин, че да обоснове извършване на нарушение. Мнението на настоящия съдебен състав е, че ответникът не се е справил добре с това си задължение.

Разпоредбата на чл. 96, ал. 1 ЗДСл. задължава наказващият административен орган, преди да наложи наказание „уволнение”, да вземе становището на дисциплинарния съвет, който образува дело по негово нареждане. Несъмнено практическият смисъл е, дисциплинарният съвет да изясни фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, както и да изслушва при необходимост обясненията на държавния служител, и да обсъди представените от него доказателства – ал. 2 на чл. 96. Дисциплинарнонаказващият орган е обвързан и с друго задължително изискване-преди да наложи дисциплинарното наказание, да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения. Независимо, че разпоредбата на чл. 96 е поставена след чл. 93, ал. 1 ЗДСл., резултатите от дисциплинарното разследване, извършвано от съвета следва да са на разположение на наказващия орган, който да се запознае с тях и да ги анализира. След като си създаде представа за всички обстоятелства, така, както са представени от дисциплинарния съвет, този орган трябва да покани служителя да го изслуша и да му даде срок за писмени обяснения. Последното изискване е с оглед възможността служителят да се защити, излагайки своите контра-аргументи на повдигнатите му дисциплинарни обвинения. След изслушването, дисциплинарнонаказващият орган оценява обясненията, вкл. писмените и едва тогава може да се приеме, че той е създал у себе си обективна представа относно деянията на служителя. В процесния случай този ред очевидно не е бил спазен. Заседанието на дисциплинарния съвет е било проведено на 03.07.2012 г. –

ден, след като служителят вече е бил изслушан от изпълнителния директор. Това означава, че решението на дисциплинарният съвет само услужливо е обективирало вече формираната у изпълнителния директор воля да наложи най-тежкото наказание „уволнение“. Процедурата за налагане на това наказание е опорочена до степен, която съществено е засегнала правото на държавния служител с ръководни функции да се защити срещу дисциплинарите обвинения. Следва да бъде прието още, че изслушването е протекло формално и на жалбоподателя не е била дадена реална възможност да даде обяснения. Както се каза, дисциплинарният съвет също не е обсъдил дадените подробни обяснения, в които е изложена защитната теза, относно всички обвинения, формулирани със зададените въпроси.

Видно от съдържанието на заповедта, на жалбоподателя Е. С. е вменено извършването на дисциплинарното нарушение „неизпълнение на служебните задължения“ - чл. 89, ал. 2, т. 1 ЗДСл.

Начинът, по който държавният служител дължи да изпълнява служебните си задължения е дефиниран в чл. 21, ал. 1 ЗДСл. така: *„Държавният служител е длъжен да изпълнява задълженията си точно, добросъвестно и безпристрастно в съответствие със законите на страната и устройствения правилник на съответната администрация“*. Конкретните му задължения се определят с длъжностната характеристика (ал. 2 на чл. 21). За да ангажира дисциплинарна отговорност на държавния служител за извършено нарушение „неизпълнение на служебни задължения“, наказващият административен орган следва да установи и докаже, че служителят не е изпълнявал задълженията си точно, добросъвестно и безпристрастно и/или изпълнението му не съответства на законите и на устройствения правилник. Доказването на всяко едно такова деяние е свързано задължително с ясното и конкретно посочване на това, какво е било длъжимото точно, добросъвестно и безпристрастно поведение, съответно, кои разпоредби е нарушил държавният служител. Тези изисквания не са спазени в процесния случай. В дисциплинарното обвинение не е посочено, кое (кой) задължение е било пренебрегнато и така е извършено виновно дисциплинарното нарушение по чл. 89, ал. 2, т.1 ЗДСл.. От текстовете на заповедта, цитирани по – горе следва да бъде прието, че, според наказващия административен орган неизпълнението на служебните задължения се изразява в поредица от бездействия: не упражнила контрол, допуснала и пр. Именно четиринадесетте пункта, описващи бездействията, както и последният абзац на стр. 3 от заповедта Съдът възприема като формулиране на дисциплинарното обвинение срещу държавния служител – ръководител на регионална дирекция за социално подпомагане.

Първите три пункта от това обвинение касаят предоставен на Д „СП“ – С. лек автомобил м. „ВАЗ“, неизползван от 2009 г., по отношение на който С. не е предприела действия, които ответникът е счел, че е следвало да предприеме – да спре колата от движение (административна процедура пред „Пътна Полиция“); да предприеме „съответните мерки по правилното му съхранение“. По този начин, според него тя е нарушила задълженията си по т.т. 3.1, 5.2 и 5.3 от длъжностната си характеристика, приложена на л. 44. Т. 3.1. е част от т. 3 –

„Цел на работа” – „ръководи, координира и организира осъществяването дейността на Д „СП”. Съдържанието на точки 5.2 и 5.3, съответно е следното: 5.2: „организира, ръководи и контролира цялостната дейност по отпускане, изплащане, отказване и прекратяване на социални помощи....”; 5.3: „ръководи административно дирекция „СП”. За предприетите действия по отношение „бракуването” на излязлата от употреба кола, за начина на съхраняване, както и за причините, поради които не е приключена процедурата, госпожа С. е дала логични обяснения (л. 78), сочейки конкретни причини. Тези обяснение обаче, предвид съдържанието на Заповед № РД01-766/05.07.2012 г. не са били обсъдени от ответника изобщо, а дисциплинарният съвет ги е игнорирал с лаконичния мотив, че „не излага различни твърдения, спрямо тези в писмените си обяснения”. Действително, в заповедта са възпроизведени изложените от държавния служител в писмените му обяснения защитни твърдения, но липсват мотиви, защо същите са приети за неоснователни. Така например обяснено е, че по разпореждане от РД „СП” и от АСП са били ограничени „почти всички възможности за извършване на разходи от териториалните поделения” и това е причината да не бъдат платени съответните такси, свързани с т. нар. „снемане от отчет” на МПС. Жалбоподателят сочи още, че е автомобилът е в лошо техническо състояние от 2009 г., поради което не е било възможно да бъде преместен на друго място, а в сградата на Дирекцията в [населено място] е бил на сигурно място. Тези твърдения, които разколебават обвинението по пункт първи и по пункт втори също не са обсъдени от наказващият орган, който да се мотивира, защо счита, че се касае за такова дисциплинарно нарушение, което обосновава налагане на най-тежкото наказание, от гледна точка изискванията на чл. 91, ал. 1 ЗДСл. Последният извод се отнася и до обвинението по пункт трети и това по пункт четвърти. В обяснението си служителят сочи, че твърдението за неспазване разпоредбите на Наредбата за административното обслужване не отговаря на действителното положение, но и в това отношение липсват мотиви. Така, обвиненията се явяват недоказани по несъмнен и безспорен начин.

Втората група дисциплинарни обвинения – от т. 5 до т. 14, вкл., касае конкретни случаи на административни преписки, образувани във връзка с подадени молби – декларации по образец. Обвиненията са, че директорът С. „не е упражнила контрол и е допуснала” да бъдат отпуснати социални помощи, и деянията ѝ са квалифицирани като нарушаване на т.т. 5.2; 5.3; 5.6 от длъжностната ѝ характеристика. Посочени са съображения, защо не е следвало да бъдат отпускани помощите. Текстовете от длъжностната характеристика, чието нарушаване се приписва на жалбоподателя са общи за всички директори на Д. „СП”. Те звучат декларативно и абстрактно. Прякото задължение по т. 5.2 е да организира, ръководи и контролира цялостната дейност по отпускане на социални помощи и предоставяне на социални услуги. Задължението по т. 5.3 е да ръководи административно дирекцията, като разпределя и поставя на служителите задачи, съответно – осъществява контрол върху изпълнението.

Според т. 5.6 отговаря за качеството на извършваната работа и следи за спазване на сроковете.

Тези дисциплинарни обвинения Съдът също приема за недоказани. По отношение и на тях държавният служител е дал писмени обяснения, които не са били обсъдени и не са взети предвид от наказващия орган. Ответникът например е приел (т. 5 от заповедта), че на молителя не е следвало да бъде отпускана социална помощ, защото обитава първи жилищен етаж, а една от дъщерите обитава приземен етаж от същото жилище и това „е в нарушение на чл. 5.2, т. 5.3, т. 5.6 от длъжностната характеристика. Мотивите по останалите пунктове на обвинението също се основават на конкретни факти. По същество дисциплинарните обвинения са свързани със субективното мнение на наказващия орган, че в качеството си на административен орган – издател на индивидуални административни актове жалбоподателят неправилно е прилагала материалноправни норми на З. и на ППЗСП. С други думи, касае се за оспорване законосъобразността на издадени заповеди за отпускане на социални помощи, които (заповедите) дори не са цитирани, респ. – не са част от административната преписка, която е представил ответникът. Естествено, в настоящото производство Съдът не разполага с възможност за косвен контрол върху законосъобразността на актовете за отпускане на социални помощи. Оспорването на такива актове е право на заинтересованите страни, по реда, указан с чл. 13, ал. 5 З. – пред директора на Р. и пред Съда. По реда на АПК изпълнителният директор няма правомощия да осъществява контрол за правилност и законосъобразност на индивидуалните административни актове.

За да бъде възможно осъществяването на ефективен съдебен контрол върху заповедта за налагане на дисциплинарното наказание в процесния случай, ответникът на още по – голямо основание е длъжал излагане на ясни и добре обосновани мотиви, от които да става ясно напр., защо отпускането на месечна социална помощ по чл. 9 ППЗСП (т. 7 от заповедта), при неприложена информация за отработени 14 дни общественополезен труд представлява нарушаване от директора С. на т. т. 5.2, 5.3 и 5.6 от длъжностната ѝ характеристика, т.е., с кои свои действия (бездействие) е допуснала и не е упражнила контрол и какво е следвало да направи, осъществявайки дължимия контрол. Видно от писмените обяснения жалбоподателят С. е изложила конкретни факти, които са ѝ дали основание да издаде съответните заповеди за отпускане на социални помощи и тези факти не съответстват на заключението на ответника, за нарушение на цитираните текстове от длъжностната характеристика.

В заключение, оспореният административен акт е издаден в резултат на неправилно прилагане на материалноправните норми на чл. 89, ал. 2, т. 1 и чл. 21, ал. 1 ЗДСл. Дисциплинарнонаказващият орган не е изпълнил и задължението си по чл. 93, ал. 1 ЗДСл., предвид констатираните несъответствия по време, на процесуалните действия, за които стана дума по – горе. Ответникът не се е съобразил и с изискванията за форма на административния

акт, регламентирани в чл. 97, ал. 1, т. 4, т. 5 ЗДСл., защото в обжалваната заповед не е изложил мотиви, защо не приема обясненията на служителя, респ., защо според него са правилни именно констатациите, отразени в доклада на инспектората на Агенцията и в становището на дисциплинарния съвет. Наличието на тези пороци обуславя отмяна на процесната заповед, като неправилна и незаконосъобразна, на основанията, по смисъла на чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 АПК. На отмяна подлежи и Заповед № ЧР-2-62/06.07.2012 г., с която е прекратено служебното правоотношение.

Този изход на съдебния спор определя като частично основателна заявената от оспорващия претенция за присъждане на разноски за водене на делото, предвид представения списък (л. 186). В договора с адвоката е документирано заплатено възнаграждение от 1 000 лв. (хиляда лева), което процесуалният представител на ответника намира за прекомерно високо. Съобразявайки действителната правна и фактическа сложност на делото, както и процесуалното участие на адвоката Съдът, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, вр. чл. 144 АПК счита, че следва да присъди в полза на жалбоподателя целия размер на заплатеното от него на адвокатското възнаграждение, както и сумата от 9 лева деловодни разноски. Неоснователно е искането за присъждане на 10 лева държавна такса, тъй като, освен че не се открива доказателство за такова плащане, съдебното производство по ЗДСл. (чл. 126) е безплатно и не може да бъде възлагано в тежест на другата страна недължимо платена такса.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Е. Б. П. – С. издадените от изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане Заповед № РД01-766/05.07.2012 г., с която на държавния служител- директор на Дирекция „Социално подпомагане” - С. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”, както и Заповед № ЧР-2-62/06.07.2012 г., с която е прекратено служебното правоотношение.

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане да възстанови на Е. Б. П. – С. – ЕГН: [ЕГН], [населено място], [община], Област Б. разноските по делото и заплатеното възнаграждение за адвокат, в размер на общо 1 009 лв. (хиляда и девет лева)

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: